

Sudvěj

Jaromír Nohavica

1. Tolik, kolik je mi teď, už mi nikdy nebude,
vteřina za vteřinou ukrajují můj pecen chleba,
neklepej na dveře, posečkej chvíli, můj osude,
ještě tolik věcí udělat je třeba, ještě tolik věcí udělat je
třeba.

2. Staré ženy nosí haleny z šedého batistu
a když je pánská volenka, sedí samy v rohu,
kulhavý taneční mistr obrací list po listu,
ještě tolik věcí dělat mohu, ještě tolik věcí dělat mohu.

R: Řeka se prodírá koryty a slepými rameny
a pak se v moři doširoka rozprostírá,
je čas rozmetávat kameny a je čas, je čas ty kameny sbírat.

3. Rodina sedí v trávě, směje se a snídá,
je to rodina šťastného malíře Vojkůvky,
najednou přilétá straka a žena říká: vida,
podívejte, děti, nese borůvky, podívejte na ni, nese borůvky.

4. Tohle, co se děje teď, už se nikdy nestane,
hromničkou na našich hrobech budou naše knihy,
vůně milujících se těl jednou ráno vyvane
z té nekonečné tíhy, z té nekonečné tíhy.

R: Napsal jsem dopisy a rozeslal ty dopisy a čekám
a monogramem tiché naděje na poslední řádce,
je čas kráčet někam a je čas odněkud se vracet.

5. Ze svého diáře vyškrtávám první umřelé,
na třídě Svobody stojím s rukama svěšenýma,
mladinké ženy kolem pletou svetry pro své manžele,
aby jim nezabýlo zima, aby jim snad nezabýlo zima.

6. A mně je den ode dne, noc od noci stále chladněji,
v průvanu věků mizí mé roky rozmařilé,
tohles' mi neprozradil, Sudvěji, ach, Sudvěji,
že jednou přijde ona chvíle, že jednou přijde ona chvíle.

R: Z mlhy u cesty se vynořili dva bílí buvoli,
něco jim zpívám, ale můj hlas zní tak cize,
je čas zasévat na poli
a je čas, je čas na poli sklízet.

7. V podloubí šternberského hradu u stěny je lavice,
sedám si na ni a malíř přináší mi kávu,
a v druhé ruce nový obraz jménem Svatá trojice,
Bůh na něm sbírá borůvky a zrzavou má hlavu.

8. Není ta káva příliš silná, ptá se jeho paní,
ach, kdyby manžel nebyl blázen, tak jsme dávno bohatí,
a malíř Libor směje se a nade mnou se sklání,
co jednou namaluješ, to se neztratí, co namaluješ, to se
neztratí.

R: Tolik, kolik je mi teď, už mi nikdy nebude,
vteřina za vteřinou ukrajují můj pecen chleba,
neklepej na dveře, posečkej chvíli, můj osude,
ještě tolik pláten udělat je třeba, ještě tolik písní udělat je
třeba.

